

Tre overfylte Oxford-møter igjen.

En åndelig revolusjon på kristelig grunnlag.

Ungdommen i ilden:

Det er mye morsommere å lage historie enn å lese den!

Å fylle et konsertlokale, en kirke og et bedehus samtidig til et oppbyggelig møte, slik som Oxford-gruppen gjorde mandag, er jo ganske flott levert. Men å gjøre det en kveld til, det er fabelaktig! Ikke desto mindre greiet gruppen det — det var om mulig ennu mer overfylt i Frimurerlosjen, Vår Frue kirke og Brødremenighetens sal tirsdag enn det var mandag.

Møtet i Frimurerlosjen sluttet med en quiet time, en stille stund. Da hadde møtet vart i over to timer, klokken nærmet sig 23 — og da pleier folk å ha hastverk. Mange syntes sikkert Loudon Hamilton tok en unødvendig stor risk da han sa: — Så slutter vi dette møte med å bøte våre hoder og sitte ganske stille....

Men miraklet skjedde! Det var knappetilstillhet i det store lokale så lenge the quiet time varte, ingen stolseter klappet, ingen av de otte hundre mennesker som overvar møtet, fløi på dør og kappløp nedover trappene for å komme først til garderoben.... Frimurerlosjen har aldri huset et så velopdragent publikum. Ingen dårlig forvandling, bare det!

MØTET i Frimurerlosjen blev åpnet og ledet av redaktør Frødrick Ramm. Han citerte Bjørnson: «Der bra folk går, er Guds veie!» Oxford vilde gjerne snu litt på den setningen: «Der Gud går, er bra folks veie!» Enhver bra mann sier at han går Guds veie. Men derved blir det så lett menneskenes veie — det er en av årsakene til den åndelige nød man ser rundt sig. Oxford-bevegelsen var ingen almindelig velkikkelse, men

en åndelig revolusjon

på kristelig grunnlag. Advokat Wikborg skildret hvordan kristendommen hadde kjempet på retrett, fordi menneskenes sinn var splittet. Nu kom det gamle budskap på ny og hadde den samme revolusjonære kraft i sig.

— Jeg trodde, sa han, at kristendom var noe man burde gjemme til sine gamle dager. Jeg har lært at den er den største kraft man kan leve på!

Mr. Cuthberth Bardsley berettet om hvad Oxford kunde bety i forretningslivet. Det bragte harmoni inn i forholdet mellom arbeidsgiver og arbeider, tillit og samarbeide.

Redaktør Ramm forsikret at han vilde forsøke å være ærlig hvis han vendte tilbake til pressen.

— Jeg vil, sa han, begynne med mig selv — på betingelse av at

Trondhjems forretningsmenn

begynner med sig selv! Derefter fikk man høre vidnesbyrd av en rekke unge mennesker. Student Haslund mente at Oxford var noe som ungdommen kunde bygge landet på. Vi

er kristen ungdom på marsj fremover for et kristent Norge!

En ung kontordame syntes hver dag var en ny opplevelse, et nytt mirakel, siden Oxford kom inn i hennes liv. Ingen glede var større enn den å kunne hjelpe et medmenneske! En ung socialist var glad over at han nu kunde sette ut i praksis alle de ideer som tidligere bare hadde vært teori. Det var

mye morsommere å lage historie

enn å lese den!

En annen ung mann, Olaf Holm, skildret frimodig hvordan Oxford hadde hjulpet ham til å

bli kvitt all sin genertnet og menneskefrykt. Før hadde han ikke kunnet hjelpe sine venner, bare fordi han var redd for å gjøre sig til narr....

Fire-fem unge studenter fortalte om hvordan de nu var blitt en venneflokk som ikke bare diskuterte problemer, men delte seir og nederlag.

Redaktør Ramm: — Hvilke følelser behersker dere eldre som hører hvad disse unge mennesker har å si? Jeg er skamfull over den tilstand jeg har vært med på å overlate dem Norge i. Og glad over at de hevner sig på denne måten!

Som eksempel på hvor slett de eldres forståelse er av ungdommen fortalte han en anekdote — det er jo karakteristisk for oxfordianerne at de ikke viker tilbake for en god spøk — om en svensk biskop hvis barnebarn en dag kom på besøk med en nyanlagt cutting.

— Kjære barn, spurte biskoppen troskyldig,

— er det dette man kaller pyjamas?

Blandt dem som derefter gav vidnesbyrd, var fru Sonja Molstad, Trygve Kielland, avdelingschef Allers Nilssen, den internasjonale fotballspiller George Daneel fra Syd-Afrika, den engelske lærer John Caulfield, englenderen Basil Yates og miss Margareth Schofield, som bærer sine 73 år med et strålende humør.

— Jeg er ingen interessent synd!

sa hun, jeg hverken bandte eller drakk før Oxford forvandet mig. Men lægene kan jo fortelle oss at det er de skjulte sykdommene — som blodforgiftning — som er farligst. Slik er det med syndene også! Min synd het «selv». Jeg var selvgod, jeg var selvop-tatt, jeg hadde selvfølelse og selvmedlidenhet. Det er en frigjørelse fra selvet man må byg-

ge verden på. Hvorfor ikke begynne — iften?

Professoren William Wood fra Harvard fortalte at han hadde vært som professorer flest — et menneske som visste mer og mer om mindre og mindre.

— Jeg visste en hel del om religion, sa han, men jeg kjente ikke Gud. Psykoanalysen fortalte meg at jeg var halvt hedning og halvt kristen — men det visste jeg jo før! Jeg var redd for å gjøre mig latterlig i den intellektuelle krets hvor jeg hørte hjemme — og så drog jeg til Europa. Jeg har lært at jeg må oppgi frykt, ærgjerrighet — og noen venner....

Når bare min kone også blev forvandlet, trodde jeg at vårt ekteskap skulde bli den rene idyll med roser over døren, ild på peisen og varme tøfler. Nu er min kone forvandlet, hun reiser rundt i Canada og jeg er altså her! Tro nu ikke at jeg forteller dette for å vekke sympati

— nu først er jeg begynt å leve!

Møtet i Frimurerlosjen blev avsluttet av Loudon *Hamilton*.

— Dere har nu hørt litt om hvordan den kristne revolusjon arter sig, sa han. Har dere følt noe ved det? Prøven på dette møte vil komme kl. 7 imorgen tidlig. Vil dere snu dere til veggen og sove videre? Eller vil dere ta en quiet time og lytte til Gud?

Mange av dere sier: — Ja, alt dette er vel og bra nok — men vil det vare? Det er nu fjorten år siden det første Oxford-møte blev holdt. Varer bevegelsen?

Møtet i Vår Frue kirke.

Kirken blir aldri så full at ikke presten får plass, heter det. Men sannelig knep det stygt under Oxford-møtet i Vår Frue kirke tirsdag kveld. Kirken var fylt til ytterste trengsel. Folk satt på benker og gulv, langs alterringen og på trappen op til koret, og stod presset sammen i alle ganger og kroker. Det var bare så vidt deltagerne i møtet

kunde bevege sig op til prekestolen!

Omkring 20 medlemmer av Oxford-bevegelsen avgav på dette møte vidnesbyrd om hvordan deres liv var forvandlet etterat de hadde truffet Gud. En forretningsmann fra Oslo, Trygve *Kielland*, fortalte at hans medgangsår var et liv i tomhet. Først da han møtte Oxford-bevegelsen fant han nøkkel til livets hemmelighet, og han vilde nu bruke denne for å låse døren op for andre inn på den samme vei.

Erling *Nilssen* fra Bergen fant meget i sin fars forretning som han ønsket å forandre. Men først da han med Guds hjelp hadde forandret sig selv, kunde han begynne med de andre. Siden har han merket stor forandring. Alle funksjonærer er interessert i Oxford-bevegelsen, fordi de gjennom den mener å kunne komme inn på rette spor.

En fhv. fotballspiller fra Syd-Afrika, George *Daneel*, nevnte hvordan det var lyktes ham å få flere av sine venner til å gi sitt liv til Gud.

Fru *Sonja Molstad* fra Oslo mente at kvinnene kunde være med på å avverge en kommende krig ved å få verden inn under Guds ledelse.

Lærer *John Caulfield* bevidnet at mennesket kan forandres ved Jesu hjelp og synden drives ut av hjertet. En amerikansk professor, *Bill Wood*, hadde til å begynne med liten lyst til å slutte sig til gruppen av frykt for å bli latterliggjort. Siden overvant han denne redsel og nu reiser hans kone og han til hver sin kant for å hverve nye medlemmer for Gud.

Fru *Aagot Corneliussen*, som er medlem av Alkers herredstyre, hadde fått forståelsen av at Gud hadde sin plan med hvert menneske. Opfylder vi ikke vår misjon, går noe i stå. Hun var nu herredstyremedlem, og Gud vilde bruke henne til å la det nye livssyn komme frem. Norge vilde bli lykkeligere hvis vårt folk lot

sig lede av Gud i kjærlighet.

Videre fikk vi høre korte vidnesbyrd av dr. *Moorrees*, Donald *Mackey* og mr. *Bardsley* fra London. Den siste fortalte at det nye livssyn blandt annet hadde forandret forholdet mellom arbeidsgivere og arbeidere. De kan nu arbeide sammen, og dermed er loven for det samarbeide som forretningslivet trenger, funnet.

Efter hans vidnesbyrd blev «Vår Gud han er så fast en borg» sunget under amførsel av pastor *Pharo*.

Tilslutt kom ungdommen frem med sine vidnesbyrd. Det var *Cleve Hicks*, *Per Mydske*, Oslo, *Olaf Holm* fra Larvik, *Else Marie Koren*, Oslo, *Arne Johnsen*, Tromsø, *Finn Guttormsen*, Fredriksstad, *John Hol*, *Loring Sevain* og *Elisabeth Morris*. Som en rød tråd gjennom deres uttalelser gikk meddelelsen om at de før hadde vært likegyldige mennesker. Nu hadde de gjennom Oxford-bevegelsen funnet Gud, og Gud hadde gitt dem kraft til å gå inn for arbeidet for å forvandle verden.

Advokat *Wikborg* fra Oslo avsluttet møtet med en kort preken, som gikk alle til hjertet. — Ordet revolusjon er nevnt flere ganger, nevnte han blandt annet. Det betyr at noe gammelt skal rives ned og noe nytt bygges istedet. En ny kristendom som allikevel er den gamle, vil nu revolusjonere menneskene og gi dem tilbake til samfundet som positive krefter i det skapendes tjeneste. Jeg gav mitt liv til Gud og fikk dermed kraft og glede. Norge må nu gå inn for Kristus. Med Guds kraft skal vi seire.

Møtet blev avsluttet med en stille stund, hvorefter alle bad Fadervår.

Iaften holdes det et møte i Frimurerlosjen for yrkeskvinner. Likeledes har Hjemmenes Vel og Håndverk- og Industrieforeningen adgang.